

Titel: Apollions eller den store Drages Fald, efter de guddommelige Loves uforanderlige Bestemmelse.

Citation: "Apollions eller den store Drages Fald, efter de guddommelige Loves uforanderlige Bestemmelse.", i *Luxdorps samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 12*, J.R. Thiele, 1772, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/text/tfs-texts-2_012-shoot-workid2_012_006.pdf (tilgået 28. marts 2023)

Anvendt udgave: Luxdorps samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 12

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Apollions, eller den store Drages Fald, efter de

guddommelige Loves

uforanderlige Bestemmelse.

Kiøbenhavn, 1772. Trykt og findes tilkiøbs hos Joh. Rud. Thiele, boende i store Helliggeisttrædet.

2
3

Supervacuum est oftendere præesse universis providentiam, non sine aliquo custode tantum opus stare, nec hunc siderum certum discursum fortuite impetus effe.

Behøver man vel at bevise, at der er Forsyn til, og at Verdens store Verk ikke kan bestaae uden det, og at Stiernernes ordentlige Løb ikke kan tilegnes Slumpelykken, som er blind og ustadig.

Seneca. Man tale for mig længe nok slet om den danske Pøbel, saa længe det skeer ugrundet; men ikke desto mindre er jeg fornøiet

for min Part med den Slæde, den har viist over den Raritet, at see sin Konge offentlig igien paa Gaderne, især frie og frelst fra det

4

ulyksalige og sørgelige Geleide af den offentlige Lyksaligheds Forstyrre og Fiender.

Enhver seer nu i en hellig Glæde, hvorledes den saa mange almindelige Ulykker spaaende Komet, der nogen Tid ubehindret har staaet paa vor Statshimmel, og truet vore Riger med en fuldkommen Ruin og Undergang, er selv bleven fortært i sine urene og forskrænkende Flammer og Dunster.

See og troe nu, du danske ugudelige Fritænker, at der er en Gud

fil. See og troe nu, at han hører og bønhører sine Trængendes Skrig, og Sukke, og Bønner, og Taarer.

Da den Almægtige tillod vore Tidens Apollion, eller Fordærveren at svingle ud af sit Mørke Intet, for en Tid at indbilde en Lettroende, og allerede ved Lettroenhed mange Aar bedragne Nation, at han var en Lysens Engel, der vilde lede en heel Nation ind i fede Græsgange og Rosens Enge, (skiønt de Ældste af Folket, der holder sig mere til den gamle gode Erfarenhed, end til glimrende og

5

altid bedragelige Aspekter og Forestillinger saae meget grandt, at denne Satans Engel vilde slaae en allerede nok knuset Nation med Knytte-Næver), falder den Eviges Ordres ind; han trækkes tilbage i sin Mørkheds Lænke, bliver samlet med sine urene Aander, og Herrens Magtes Torden brøler for hans uomskaarne

Øre: Hidtil skal du komme, og ei videre.

Forunderligt! da enhver havde hængt sin Harpe op, og alle græd i Sion, under den Allershøjeste endnu vort kiere Dannemark et forønsket Evangelium: Appollion, den

store Drage er falden, han er bunden med Mørkhedens Lænker, Hevnen har bespændt ham fra alle Sider, han vil flye, men hvorhen? Atter en Lection til Fritænkeren.

Besynderligt! da vor fælles gode Sag stod og bævet, og hver Dag spaaede os nye Svækkelse, nye Ruin, nye Nederlag, kaster vor dyrebare Statsstol de yndigste, de meest forfriskende, de offentlig nyttigste Straaler fra sig, og med et opliver en heel levende-død

6

Nation. Atter en Lection for Frie tænkere.

Glædeligt! da andre Nationer spottet af en tilforn agtet og æret Nation, og meente, at den var sat til Spot, til Speil for andre, klapper alle Nationer i Hænderne, og raaber Glædes og Æres Horra, og vi selv drukne af Glæde kan neppe fatte os, men svømme hen i Glædes Taarer, og græder og takker; see her! hvorfor vi venter med første en Glædes og Taksigelses Fest oprettet af vor dyrebare

Christian. Atter en Lection for Fritænkeren.

Ugranskelig! da alle Mørkhedens Magter stikker Hovederne sammen, og sværger Dannemarks Undergang, bliver alting klart hos mig, og jeg seer Herrens Magtes Haand at udstrække sig over Ondskabs Komplot.

Nu vil de flaae til, men her er Herren.

Saaledes skal den Uretfærdige, og Spotteren, og den Hovmodige, og den Urene styrte sig i sit eget Sverd, og fanges i

7

sin egen Snare. Atter en Lection for

Fritænkeren.

Saa reis da, o Danmark! o forknusede og forkuede Rige! dit Hoved op! Herren, den Almægtige har hjulpen dig. Stormen er forbi, og nu begynder det fredelige Stille.

Vore Fiender ere adspredte, vor naadige Konge lever, vor dyrebare Prints er ved hans Side, og Tronen vil daglig befæstes ved den Almægtiges Varetægt.

Hvor længe har ikke vor Folkemængde gaaet og smaasnakket om Blod, Sverd,

Oprør og Mord, og hver Nat ventet manat

faae en Tirade om en borgerlig Opstand; men den Almægtige befæstede den plagede og forknusede Borgere med Taalmodigheds Pantser; thi Herrens Tanker ere ei som vores, men hans Hevn kom til den Tid, da man mindst ventet det; han havde udseet andre Midler og en anden Tid, end jeg og Folkemængden havde

ventet.

8

Appollions Tid var kommen, hans Syndemaal stod paa Bredde, Snaren var stillet, Staten undermineret, Rigets Lykke laae under hans Fødder, et Forræderies Skiul var sat som en Muur imellem den onde og gode Sag; men Herren være lovet! den gode Sag vandt, thi Herren var med den, og anførte den; men Apollion med sin Bande faldt, og blev styrtet; thi det var den onde Sag for hvilken Diævelen var Præses.

Forestillinger:

Nogle af vi Borgere har i vor Rolighed gjort os adskillige Betænkninger; iblant mange disse:

Dersom nu vor Stat bliver et Gynecocratie, og denne Nyhed bliver os bekiendtgjort og deklareret, som en Lov, hvis Brydelse er og bliver fulgt med Sverd eller Fængsel, har vi ikke da Lov, (vi meener Natur-Lov), til at forlade den Jord og Grund, Hvor saa ildegrundede Paafund maatte ex-

9

stere, og flytte vor Naturfrihed med os til den Bund, hvor vor Villie bestyrker med dette første Bud i Naturens Katekismus:

Gjør din Stand fuldkommen, maatte

byde os nedsidde, siden vor Raadighed efter Naturens Lov er billigere, end den efter Love i et Gynecocratie, smedet paa ubillige Hensigter, vaklende Raadighed.

Om en stærk Ligue eller Sammenrottelse skulde faae Palmegrenen, og vi, som fri Borgere, blive tvungne Slaver, var det da en Forbrydelse, eller kunde denne Gierning faae Navn deraf, om forenede Kræfter eller Flugten skilte os jo før jo heller, over langt eller kort, ved et Tyrannie, grundet paa syndige Sandseligheder?

Videre. Var nu allerede et saadan Tyrannie lykkedes og Casus existeerte, og vor Villie enten maatte svækkes eller synke bort i Frygten, og ved Synet af piinlige Redskaber, blev da Naturens Ordre svækket enten meest i den Borgeres Gierning, der af Angst og Vildhed blev sin egen Mordere, eller i de Personers Gierning, der ved

10

Vold og Uret havde bragt Borgeren til en Yderlighed af saa skiden og nedrig et Slags.

Videre. Kan et Menneske, der opretter et voldsom og sandselig Regimente afnøde mig, naar jeg er i fuld Sands, at lyde en Ting, der strider imod min Overherres Billie, og er min Ulydighed af det meest strafværdigste Slags? Svar: — —

Slutninger:

Siden alting nu saa got er maaget, tør man ikke da vente sig gode og bedre Tider?

Vil ikke vist nok de offentlige Udsuere blive tilholdte, at sælge deres egne Sager for billig og taalelig Priis?

Vil ikke nu de dydige Borgere synge Triumph og Seiersang over deres galante Koner?

11

Vil man ikke nu faae en anden og bedre Opdragelse at spore iblant vore unge Folk, siden alle de liderlige Exempler og Røverkuler er forflyttet til Ruinen, gjorde vaabenløse, og til Folkets Spot og Vidunder.

Vil ikke nu Spotteren og Forræderen tage Svøft og Svøben ind, siden god Skik og Orden herefter maa taales i Rigerne?

Vil ikke nu de ruinerede og forfaldne Sæder opbygges daglig, naar vor brave Politiemester seer Skarns Folk paa Fingrene, der saa længe har undermineret de til Lasterne nedhængende Mandfolk?

Vil ikke nu det iegode Væsen tydelig vise os, at han endnu ikke har taget sin Naades Haand bort over dette ugudelige Rige, siden han har endnu frelst os af Satans Strube, der allerede stod opsperret over vore bespottende Hoveder?

12

Vil ikke nu Haandværksmanden faae noget at fortjene herefter, der har saa længe været forkuet, forarmet og udhungret med Kone og Børn?

Vil ikke nu Penge komme igien iblant Folket, siden Maaden at ødelægge saa mange skønne Penge paa er hævet, og der fortærende Ukrud er udryddet af Staden, Gud give af Rigerne?

Vil ikke nu fornuftige Folk igien gaae med frimodige Aasyner frem, der hidindtil har gaaet med nedslagne Øine frem, og sørget over Skiændfelens Frihed og Lasternes hesselige Fremgang?

Vil ikke nu de Lastværdige med eet komme til at indsee det Høie, og det Dybe, det Brede og det Vide af deres Ondskab?

Vil ikke nu den Retsindige glæde sig i Herren, og siunge i sit Hierte: Gud er

vor Gud, og Landets Gud!

13

Vil ikke nu den forfulgte Religion, der saa længe ustraffet har været krænket og misbrugt, igien komme frem i sin Prydelse, og ære Landene med sin Nærværelse?

Glæder:

Saa er da endelig vor Vand forvandlet til Viin, og vore Taarer til Glædestrømme.

Naar det vigtigste Legeme, Statens Legeme er syg i et Rige, saa ere Lemmerne svage; men den Almægtiges Naade er den rette, den beste Kuur.

I Steden for den Mørke og hule Bedrøvelse, der tilforn skumlede frem af gamle og unge Mennesker, tindrer nu en ufattelig Glæde frem af alles Ansigter.

Naar Næringsveien lukkes for Rigets egne Børn, seer det kuns slet ud for den almindelige Velfærd, men Herren være altid

14

lovat! denne Jammer er ogsaa bleven sløiset ved den nye og glædelige Forandring.

Ligesom en uformodentlig og hastig optændt Ild i en Hast røber og fortærer en heel Deel paa engang; ligeledes er det med en uformodentlig og hastig optændt Glæde, den farer omkring, og opholder sig ei længe paa et Sted.

Den er som et heftig vældig Veir, eller som en Hvirvelvind, der farer farlig omkring, og sønderbryder og kuldkaster, og nedflaer alt hvad den finder for sig. Man kan altsaa mere undskylde vore glade Urolige, end fordømme dem, siden de vare saa fuld af deres Glæde, at den næsten bragte dem uden for sig.

De beklager selv tillige med mig og os ofte, at der er skeet saa megen Uorden i den første Glædes Ild, og meener at deres hele Undskyldning ligger i det, at de vare Mennesker.

15

Pasiphæ, ved Dedaleö Hielp, brugte da denne liderlige Kierlighed, og fodde Minos fourus. Dette Monstrum lignede en Tyr oven til, men fra Skuldrene af lignede det et Menneske.

Man 'siger videre, at Dedale bygte en Labyrinte, som forvildede alle dem, der torde træde der ind, for der at indfluttes. Man gav Minotaurus 7 unge Dreng og Piger at æde, som man sendte fra AtheneS de Aar.

blev forelsket i en der vilde giøre sit til, at Pasiphæ kunde na æ sit Forsæt, gjorde en Figur, som en Qvie, saa livagtig, at Tyren blev bedraget derved. Man fortæller, at Minos, som aarlig var vant til at ofre Neptune den smukkeste Tyr, vilde spare denne, som var faa meget smuk; og ar NeptunuS derover blev vred paa Minos, og gjorde hans Kone forelsker i den Tyr, han burde opofre til denne Gud.

16

Imedens var Dedale bleven forskrækket over Minoses Truen, og frygtede for Virkningen af hans Hevn over det Middel, han havde forskaffet hans Kone, for at stoppe og mætte saa vanskabt en Geilhed, hvorføre han flygtede fra Øen Crete med sin Søn Jcare, paa et Skib, som Pasiphæ havde givet ham. Da de vare komne til Kanten af en Øe, der laae langt fra det faste Land, saa faldt Jcare der for hastig steg i Land, ned i Vandet, hvor han druknede, og man kaldte siden denne Øe og Vand de Jcarske. Da nu Dædale igien, var gaaet om Bord, saa landede han endelig i den Deel af Sisilien, hvor Cocalo var Konge, og denne Herre, der kiendte ham af Rygte, ærede ham med sit Venskab.